

Harttransplantatie redt 14-jarige Torhoutenaar Jason

Bieke Cobbaert

06/04/18 om 06:30 - Bijgewerkt op 04/04/18 om 16:51

Toen wij met z'n allen tijdens de jaarwisseling gezellig aan de feestdis zaten, ging het gezin van Jason Plysier door een hel. Het hart van de 14-jarige Torhoutenaar was zodanig verzwakt dat hij zou sterven. "Zijn hart en organen waren het aan het begeven. Jason had snel een nieuw hart nodig, maar de dokters zeiden dat we geen mirakel mochten verwachten. Op 5 januari gebeurde toch een wonder: er was een hart voor Jason", getuigt zijn gezin opgelucht. Om het gezin financieel een duwtje in de rug te geven, organiseert Torhout 1992 KM een benefiet op zondag 3 juni.

We zien Jason tussen zijn mama Rebekka, broer Keanu en papa Andy. © Foto Kurt

Jason (14) is de zoon van Andy Plysier en Rebekka Petyt en de oudere broer van Keanu. Het gezin woont in de Esdoornstraat in Don Bosco. Jason volgt het tweede jaar Sociale en Technische Vorming aan Middenschool Sint-Rembert in Torhout. Hij wil later graag verpleegkundige worden, iets wat hij heeft van zijn mama Rebekka. Zij is namelijk zorgkundige in het rust- en verzorgingstehuis Sint-Monica in Oostende.

Jason was in december volop bezig met de voorbereiding van zijn examens toen hij op donderdagavond 7 december bij zijn mama klaagde over pijn aan zijn hart. "Ik maakte me zorgen, want Jason zei dat hij ook al een tijdje last had van duizeligheid en zelf heb ik vaak last van een lage bloeddruk. Dus belde ik de dokter van wacht op. Die maakte een hartfilmpje, ook wel bekend als een EKG, en raadde ons aan om de volgende dag naar onze huisarts te gaan. We maakten vervolgens een afspraak bij de cardioloog in het AZ Delta en werden daar verwacht op 19 december. Jason kreeg een holtermonitor mee naar huis die de activiteit van zijn hart zou opmeten en op 21 december moesten we die terugbrengen."

"Ondertussen had ik de huisarts ook al laten komen op 20 december, die stelde vast dat Jason een longontsteking had. **Op 21 december kregen we dan te horen dat Jason leed aan ernstige gedilateerde cardiomyopathie. Kort uitgelegd wil dat zeggen dat de wanden van Jason's hart zeer zwak waren geworden, waardoor ze gingen uitzetten en ze het bloed niet meer goed konden rondpompen**", legt Rebekka uit. "Hij is niet meer met ons terug naar huis gekeerd."

Vier spoedoperaties

In de periode tussen 7 en 21 december had Jason zich sterk gehouden en bleef hij naar school gaan. **"Ik wou per se mijn examens doen. Al voelde ik me wel steeds slechter worden, maar ik zweeg erover tegen iedereen.** Als ik van en naar school reed, moest ik dikwijls van mijn fiets afstappen omdat ik sterretjes zag", getuigt Jason.

"Op 23 december werd ik van het AZ Delta naar het UZ in Gent gebracht. Daar onderging ik een eerste spoedoperatie. Ik kreeg een hartmotor ingeplant, maar die leverde uiteindelijk niet voldoende kracht om mijn hart weer goed te laten pompen. Die motor was mijn enige hoop, want die zou mij in leven houden in afwachting van een nieuw hart, iets dat meestal jaren duurt. **Al snel begonnen mijn organen uit te vallen en onderging ik nog drie spoedoperaties om mijn leven te redden. Ik herinner me niet veel meer van die periode.** Ik herinner me wel nog een gesprek met mijn dokters. Ik wist hoe slecht het met mij ging en heb hen gezegd dat ik geen pijn meer wou lijden. Ik besepte heel goed waar ik aan toe was en dat ik een nieuw hart nodig had."

"Het is verschrikkelijk om je zoon zo te zien lijden, wetende dat je hem wellicht moet afgeven", vervolgen Jason's ouders. "De dokters waren eerlijk met ons: het was bijna onmogelijk dat er op tijd een nieuw hart voor Jason zou gevonden worden. Operaties en machines konden zijn leven niet meer redden. Ze konden eigenlijk niets meer voor hem doen."

Mirakel

Toch gebeurde er op 5 januari een wonder. **"Het was een mirakel, op een andere manier kun je het niet omschrijven. Er was een hart gevonden voor Jason en het kon 's anderendaags al ingeplant worden.** We hielden ons vast aan dat laatste sprankeltje hoop dat we nog hadden: hopelijk pakt zijn lichaam het nieuwe hart aan, want eigenlijk moet je lichaam in een gezonde toestand verkeren om een harttransplantatie te krijgen. Terwijl Jason's lichaam helemaal in degradatie was", vervolgt papa Andy.

"Ik moest wennen aan het idee dat ik verder leef met het hart van iemand die gestorven is"

De operatie verliep goed en Jason mocht op 9 februari het UZ Gent verlaten. Zijn ouders hadden de kerstboom laten staan met de belofte dat ze nog samen Kerstmis zouden vieren. Ondertussen is Jason volop aan het herstellen. Hij krijgt hartrevalidatie, moet nog veel rusten en volgt de hoofdvakken via het internetonderwijs Bednet. **"Na de paasvakantie probeer ik terug een à twee uur per dag naar school te gaan. De dokters zeggen dat ik heel snel herstel en ik begin me dag na dag beter te voelen. In het begin moest ik ook wennen aan het idee dat ik nu verder leef met het hart van iemand anders, iemand die gestorven.** Zeker in het begin, toen ik in de spiegel de littekens op mijn borstkas zag, leefde dat gevoel sterk. Maar de dokter zei: '*Jason, dit is een geschenk. Een geschenk dat je niet terug kunt geven, je kan alleen dankbaar zijn en zorg dragen voor je nieuwe hart*'. Dat heb ik goed in mijn oren geknoopt. Anderzijds maakt het mij ook gelukkig dat de hartkleppen van mijn eigen zwakke hart nog iemand hebben gered."

Vuurwerk in mineur

"We beseffen heel goed dat we een mirakel meegemaakt hebben. Daar zijn we heel dankbaar voor. Al hadden we heel die miserie natuurlijk liever niet meegemaakt. Wij hebben heel de feestperiode moeten leven op hoop, terwijl andere mensen elkaar een gelukkig Nieuwjaar toewensten. Toen ik op oudejaarsnacht overal vuurwerk hoorde ontploffen, is het me toch even te veel geworden", zegt Andy.

"Ik heb me in heel die periode dat Jason in het ziekenhuis lag, vastgehouden aan zijn eigen woorden. Hij had me gezegd: *'Mama, je moet nu doen wat je zelf altijd zegt tegen mij: hoofd omhoog en vooruit. Keanu heeft je ook nodig'*. Ik ben zo ongelooflijk fier op mijn zoon, ik kan het met geen woorden omschrijven. **Het brak mijn hart toen hij vroeg of hij dan wel het hart van een goed mens zou krijgen en niet dat van bijvoorbeeld een moordenaar**", zegt Rebekka met tranen in haar ogen.

"Wij voelden ons in heel die onzekere, donkere periode enorm gesteund. Zeker door de artsen en de verpleegkundigen van het AZ Delta en het UZ Gent, met in het bijzonder kindercardioloog Joseph Panzer. Maar minstens evenveel door de steun die we van alle kanten mochten ontvangen. De mensen gaven ons bemoedigende woorden, brandden een kaarsje voor Jason of lazen een gebedje. Wij zijn iedereen heel dankbaar. Ik geloof dat al die kaarsjes en gebedjes voor dit mirakel zorgden", vervolgt Rebekka. "Ook op mijn werk steunen ze ons enorm en organiseren ze een benefiet op 15 juni om ons financieel te helpen."

Benefiet op zondag 3 juni

En ook Torhout 1992 KM en zijn jeugdwerking, supportersclub De Clubboys en Scholengroep Sint-Rembert slaan de handen in elkaar en organiseren een benefiet voor Jason. "Ik heb tot 2016 bij KM gevoetbald, maar ik ben gestopt omdat ik me toen al niet goed meer voelde. Mijn broer Keanu speelt wel nog bij KM en mijn pa was tot voor kort ploegafgevaardigde bij de club", zegt Jason. De benefiet heeft plaats in de refter van Middenschool Sint-Rembert op zondag 3 juni. Iedereen is er welkom tussen 11 en 15 uur om spaghetti te eten. Volwassenen betalen 12 euro en kinderen tot en met 11 jaar 8 euro. Kaarten zijn enkel in voorverkoop te verkrijgen in café Velodroom (Bruggestraat 29) of aan het onthaal van de school (Bruggestraat 23) en dit tot en met 15 mei. Er zijn ook steunkaarten te koop voor 5 euro.

"Wij zijn enorm dankbaar dat KM Torhout dit wil doen, want we kunnen een financieel duwtje in de rug wel gebruiken. De kosten lopen nu al op tot 160.000 euro en er volgen nog heel wat facturen. We mogen in onze handjes wrijven dat we hier in België kunnen terugvallen op onze sociale zekerheid die het overgrote deel van die kosten dekt. Als we in Amerika - om maar een voorbeeld te noemen - hadden gewoond, mochten we ons huis verkopen", besluit Andy. "Het is hier dus nog niet zo slecht."